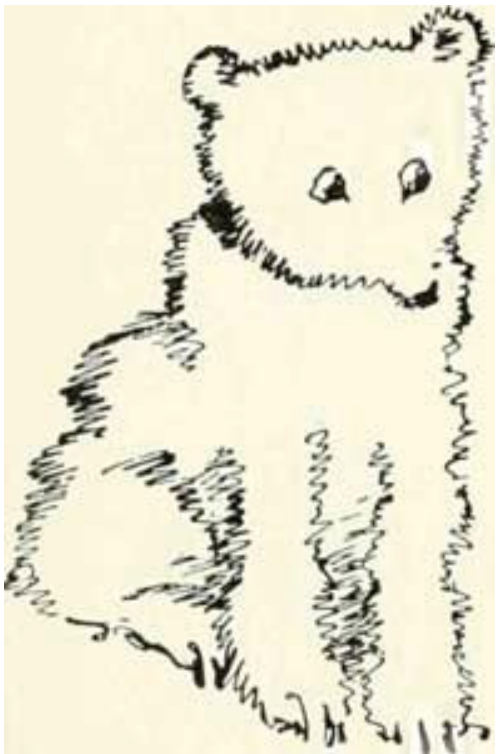

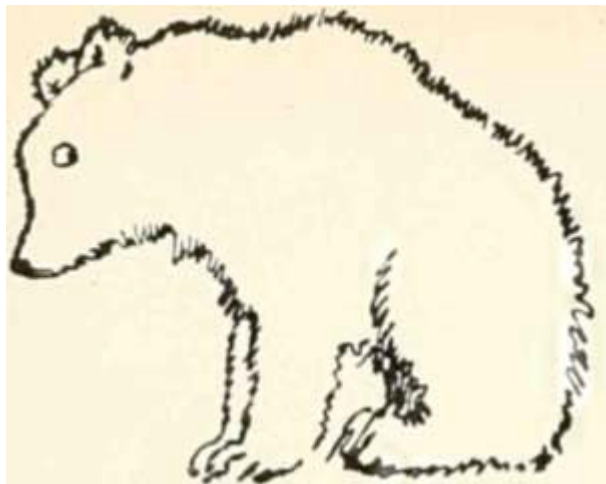
האיכר והדוב

ולרי קארריק

איכר אחד התאלמן ואיבד את כל
ילדיו וקרוביו. הוא נשאר בודד ולא
היה מי שיעזור לו לעבד את
אדמתו.

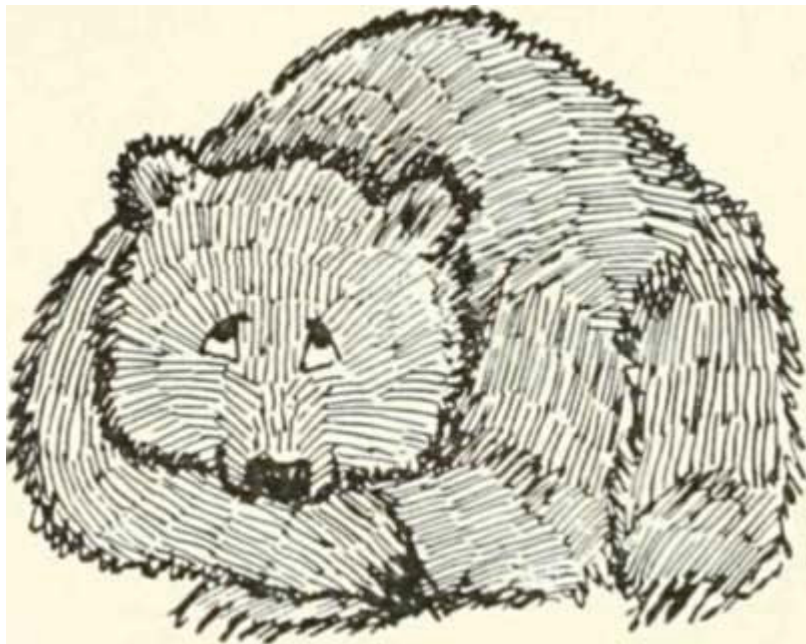
ברוב ייאוש הוא יצא ליער, בא לביתו של דוב והזמין אותו אליו. אמר לדוב "הבה ונעשה משק משותף ונעבוד ביחד. נשמור על הבית ונעבד במשותף את חלקת האדמה שלי. למה לך לרוץ ולתפוס חיות קטנות לטרף או לטפס על עצים ולגנוב דבש מנחילי דבורים."

הדוב הסכים אבל שאל "ואיך
נתחלק ביבול?"
"הו, אין בעיה" אמר האיכר "תיקח
אתה את הכל שמעל האדמה ואני
אקח את כל השורשים."
"טוב" הסכים הדוב. הם זרעו לפת.
הדוב עבד קשה, עשב והשקה את
השדה וצמחה לפת יפה. ולפני שבא האסיף הזכיר האיכר

לדוב "אמרנו שתיקח
הכל שמעל הדמה".
"אכן" אמר הדוב. אזי
האיכר הוריד את כל עלי
הלפת והגבעולים ונתן
לדוב ולעצמו הוציא את
הלפת מהאדמה. הדוב
ראה והבין שהאיכר רימה

אותו והוא חזר רעב
למאורה שלו לשינת חורף.
באביב הבא חזר האיכר
לדוב ואמר "הבה, נעבוד
ביחד גם השנה. תסכים?"
והדוב אמר "אסכים, אבל
הפעם אתה תיקח את מה
שיצמח על פני האדמה ואני

את השורשים."
"טוב" אמר האיכר. הלכו וזרעו
חיטה. הם עבדו קשה כל הקיץ
וכשהגיע קציר אסף האיכר את
והשיבולים והקש ואת שורשי
החיטה השאיר לדוב.
שוב חזר הדוב רעב למאורה שלו.

אבל כשבא האיכר באביב הבא להזמין
את הדוב למשקו, גירש אותו הדוב
באומרו "לך מכאן. אתה ערום מדי
בשבילי. מוטב שאחזור לצוד חיות וללקק
דבש."